

Sygn. akt IV U 24/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania B. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 12 listopada 2014 r. Nr (...)

w sprawie B. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonej B. W. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 28 lipca 2014 r. do dnia 28 lipca 2016 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz B. W. kwotę 60 (sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 24/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 12 listopada 2014 r. znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił B. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 13 października 2014 r. stwierdziła, iż ubezpieczona B. W. nie jest niezdolna do pracy i w związku z powyższym ubezpieczona nie stała się ponownie niezdolna do pracy w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła B. W. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazała, że jej stan zdrowia nie został należyście oceniony oraz, że jej dolegliwości zdrowotne powodują, że nie jest zdolna do pracy. Ubezpieczona wskazała, że stale przyjmuje leki, zaś stan jej zdrowia nie poprawił się (odwołanie k. 1-2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując na argumenty wyartykułowane w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3-4).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni B. W. w dniu 28 lipca 2014 r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k. 1 akt organu rentowego). Ubezpieczona była poprzednio do dnia 31 stycznia 2013 r. uprawniona do pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 20 stycznia 2012 r. (decyzja k. 260 akt organu rentowego za wnioskiem z dn. 18.08.1990 r.). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował wnioskodawczynię na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 8 września 2014 r. ustalił, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy (wypis z orzeczenia Lekarza Orzecznika k.9 akt organu rentowego). B. W. wniosła sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS (k. 8 dokumentacji orzeczniczo-lekarska).

Na skutek wniesienia sprzeciwu wnioskodawczyni skierowana została na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 13 października 2014 r. ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy (wypis z orzeczenia Komisji Lekarskiej k. 12 akt organu rentowego).

Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 12 listopada 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił B. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja k. 16 akt organu rentowego).

Biegli lekarze: endokrynolog, kardiolog, neurolog oraz urolog w opinii sporządzonej na zlecenie sądu rozpoznali u B. W. stan po operacji tarczycy z powodu wola guzkowego w 1988 r., niedoczynność pooperacyjną tarczycy, niedoczynność przytarczyc po operacji tarczycy, nadciśnienie tętnicze I/II, stan po usunięciu złożeń nerkowych metodą w latach 1990-1991, mikrokamicę nerkową obustronną w trakcie leczenia profilaktycznego, bóle oraz zawroty głowy w wywiadzie. Biegli stwierdzili, iż ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy w okresie 2 lat, począwszy od dnia, w którym wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do renty, tj. od 28 lipca 2014 r. (opinia k.9-14).

Ubezpieczona B. W. ma 51 lat, posiada wykształcenie średnie technik-ekonomista, pracowała dotychczas jako pracownik biurowy: pomocnik sekretarza sądowego, referent ekonomiczny oraz księgowa. Od 1990r. do 31.01.2013 r. pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy (okoliczności niesporne).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni B. W. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Z kolei art. 61 przywołanej ustawy stanowi, iż prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Zgodnie z treścią art. 12 ust. 1, 2 i 3 powołanej wyżej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność

do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy u B. W. istnieje częściowa lub całkowita niezdolność do pracy oraz kiedy owa niezdolność do pracy powstała ponownie. Sporządzona na tę okoliczność opinia biegłych lekarzy endokrynologa, kardiologa, neurologa oraz urologa dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczona od 28 lipca 2014 r. przez okres dwóch lat jest osobą częściowo niezdolną do pracy.

W uzasadnieniu do opinii biegli wskazali m. in., iż po operacji tarczycy, wykonanej w 1988 r. z powodu wola guzkowego, od stycznia 1989 r. u ubezpieczonej wystąpiła niedoczynność tarczycy. Od tego czasu przyjmuje preparat Euthyrox w wysokich dawkach 100 ug, mimo tego TSH nadal pozostaje podwyższone. Zwiększanie dawki przywołanego wyżej leku skutkuje pojawieniem się objawów przedawkowania takich jak: kołatanie serca, osłabienie, złe samopoczucie, drętwienie palców, twarzy, bóle głowy. Jak stwierdzono w opinii, poziom TSH z 10 lutego 2015 r. wskazuje na znaczne podwyższenie wartości hormonu. Wyrównanie hormonalne jest trudne do uzyskania mimo zmiany preparatu oraz modyfikacji dawek leku. Ponadto, po strumektomii wystąpiła u badanej trwała niedoczynność przytarczyc, co powinno zostać zakwalifikowane jako poważne powikłanie pooperacyjne. Oprócz wskazanego, u ubezpieczonej pojawiły się tężyczki. Z dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie wynika, iż u B. W. występują nagle zasłabnięcia z powodu zaburzeń elektrolitowych, które wymagają intensywnej pomocy, co związane jest z brakiem przytarczyc. Od 1990 r. występują u ubezpieczonej trudności w stabilizacji metabolicznej, hormonalnej i klinicznej, pomimo stosowania leczenia i jego modyfikacji. Biegły endokrynolog stwierdził, iż ze względu na zniszczenie tarczycy i przytarczyc oraz występowanie złożonych zaburzeń gospodarki wapniowo-fosforanowej, rokowanie co do zdrowia i powrotu zdolności do pracy badanej pozostaje zupełnie niepomyślne. Występujące u B. W. rodzaje zaburzeń uniemożliwiają normalne funkcjonowanie, a tym bardziej podjęcie pracy. Ubezpieczona doznaje wahań ciśnienia tętniczego oraz kołatania serca. Od 1988 r. wnioskodawczyni leczona jest z powodu kamicy układu moczowego, w latach 1990-1991 miała przeprowadzone zabiegi kruszenia złożeń nerkowych metodą ESWL. Biegli wskazali również, iż badana skarży się na okresowe bóle i zawroty głowy, zaburzenia snu oraz stany niepokoju. Badanie neurologiczne nie wykazało cech ogniskowego uszkodzenia centralnego układu nerwowego. Wskazując na powyższe biegli uznali, iż ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy od dnia 28 lipca 2014 r. i wskazali, że częściowa niezdolność do pracy jest okresowa i przewidywany okres jej trwania to okres 2 lat.

Opinię w powyższym kształcie zakwestionował ZUS. Wniósł przy tym o powołanie innego biegłego lekarza endokrynologa. Organ rentowy podniósł, iż sam fakt leczenia substytucyjnego z powodu niedoczynności tarczycy i przytarczyc nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy u pracownika umysłowego.

Analizując przedmiotową opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez lekarzy specjalistów, a ponadto poprzedzona została zapoznaniem się z dokumentacją lekarską wnioskodawczyni oraz jej badaniem. Opinia jest spójna i logiczna oraz należyście uzasadniona.

W ocenie Sądu zarzuty organu rentowego do opinii zostały zgłoszone po upływie określonego przez Sąd 14-dniowego terminu od doręczenia opinii. Odpis opinii wraz z zarządzeniem o określeniu powyższego terminu na wniesienie zastrzeżeń do opinii został bowiem doręczony pełnomocnikowi organu rentowego w dniu 19 maja 2015 r., zaś zgłoszenie zarzutów nastąpiło w dniu 8 lipca 2015 r. Wobec powyższego Sąd potraktował je jako spóźnione. Poza tym, należy wskazać, iż zgłoszone zarzuty są również niezasadne, gdyż nie odnoszą się do stanu zdrowia ubezpieczonej, tylko do tego, że opinia biegłego endokrynologa jest niezgodna z opinią konsultanta ZUS tej specjalizacji. W tym miejscu przywołać należy stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 15 lutego 1974 r. w sprawie II CR 817/73, Lex nr 7404, zgodnie z którym sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony.

Warto mieć również na uwadze, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Ubezpieczona prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy miała przyznane do dnia 31 stycznia 2013 r. Ponownie niezdolność do pracy u B. W. została ustalona przez biegłych lekarzy od dnia 28 lipca 2014 r., a więc w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem niezdolność do pracy ponownie powstała u ubezpieczonej w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty.

Mając na uwadze art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z FUS Sąd przywrócił ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na art. 98 §1 i §3 kpc w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że ubezpieczonej B. W. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 28 lipca 2014 r. do 28 lipca 2016 r., tj. na okres dwóch lat, począwszy od dnia złożenia wniosku o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.